

VICTORIA BORTĂ

cl. a XI-a, LT „Olymp”, Costești, Ialoveni
Mențiune, secțiunea „Poezie – liceeni”

Așteptări ce durează cât veșnicia

Te invit la o ciocolată caldă,
dar alege tu ceașca,
alege culoarea ciocolatei,
alege inima...

Te-aștept aici,
la marginea timpului,
îmi dezmembrez aripile,
așteptându-te.
Pic cu pic...
Visul devine solubil,
se topește la trădare,
la minciună, la lacrimi...
se topește noaptea
în mâinile mele reci.
Aștept...
Aștept ca atunci
când Noe aștepta
sfârșitul potopului.
Nu am niciun porumbel
să-l trimit după tine,
nu am nici măcar un papagal
să-mi zgârie tăcerea.
Am doar un înger
ce-mi ține sufletul în palme.
Din când în când,
un demon invincibil
îi desface palmele,
se zbate, mă târăște...
Mi-e teamă,
Mi-e teamă
să nu mă părăsească îngerul,
deși știi că nu o va face.
Ce cuvânt și-ar părăsi versul,
Ce aripă și-ar părăsi pasărea.

Iar eu, te aștept...
Ceașca e decolorată,
Iar ciocolata...
de mult e rece.

Urme de noroi

Urme de noroi,
pași ce se-ntorc înapoi...

Râul acela de munte
care se revărsa în inima mea
cu muzică cu tot
azi îmi pare la fel.
Noaptea îmi sunt mai aproape
căci pot să-mi descos amintirile
și să le cos pe dos.
Azi
nisipul s-a oprit în loc.
Azi
când fulgerul își despletește coșitele,
când ploaia tastează întruna
pe case, pe geamuri, pe pământ...
Când privirile noastre
se unduiesc între patru pereți.
Azi
când n-am farduri, nici haine, nici bijuterii,
nici cuvinte...
Azi privesc,
privesc nedumerită
acele urme de noroi,
pași ce se-ntorc înapoi...

Regrete

N-am apucat să reluăm jocul din priviri,
n-am apucat să învăț biliard,
n-am apucat să privesc salcâmi înfloriți,
n-am apucat să merg desculț prin iarbă,
n-am apucat să-ți citesc cartea,
n-am apucat să privesc formele norilor,
n-am apucat să desenez papagalul,
n-am apucat nici să uit...
Oare cât praf s-a depus pe visele noastre?